

DZIENNIK USTAW

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 30 lipca 1966 r.

Nr 29

TREŚĆ:
Poz.:

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

- 176 — z dnia 14 lipca 1966 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie zawieszania prawa do renty oraz zasad wypłacania inwalidzkiej renty wyrównawczej 263

ROZPORZĄDZENIE

- 177 — Ministra Żeglugi z dnia 29 czerwca 1966 r. w sprawie warunków wymaganych przy transporcie wodnym śródlądowym substancji trujących 264

OŚWIADCZENIA RZĄDOWE:

- 178 — z dnia 17 lipca 1966 r. w sprawie przystąpienia Hondurasu do Konwencji o ochronie ofiar wojny, podpisanych w Genewie dnia 12 sierpnia 1949 r. 265
179 — z dnia 17 lipca 1966 r. w sprawie przystąpienia Nepalu do Konwencji o ujednostajnieniu niektórych praw w dziedzinie międzynarodowego przewozu lotniczego, podpisanej w Warszawie dnia 12 października 1929 r., oraz do Protokołu haskiego z dnia 28 września 1955 r. zmieniającego tę konwencję 266

176

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 14 lipca 1966 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie zawieszania prawa do renty oraz zasad wypłacania inwalidzkiej renty wyrównawczej.

Na podstawie art. 31 ust. 4, art. 39 ust. 7 i 8 i art. 45 ust. 5 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 97 i z 1965 r. Nr 14, poz. 98), art. 15 ust. 5 i art. 41 dekretu z dnia 14 sierpnia 1954 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 98 i Nr 36, poz. 164, z 1959 r. Nr 14, poz. 75, z 1961 r. Nr 6, poz. 39 i z 1965 r. Nr 14, poz. 98) oraz art. 9 ust. 5, art. 14 ust. 6 i art. 17 ust. 3 ustawy z dnia 28 maja 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 99) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 6 maja 1958 r. w sprawie zawieszania prawa do renty oraz zasad wypłacania inwalidzkiej renty wyrównawczej (Dz. U. z 1958 r. Nr 26, poz. 111, z 1962 r. Nr 24, poz. 110 i Nr 43, poz. 205 oraz z 1965 r. Nr 26, poz. 174) wprowadza się następujące zmiany:

1) po § 3 dodaje się § 3a i 3b w brzmieniu:

„§ 3a. 1. Prezes Rady Ministrów na wniosek właściwych ministrów uzgodniony z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac może określić rodzaje zatrudnień i prac, w razie wykonywania których nie zawiesza się prawa do rent rencistom:

1) osiągniętym z tytułu wykonywania zatrudnienia zarobki nie przekraczające miesięcznie kwoty stanowiącej jedną trzecią podsta-

wy wymiaru pobieranej renty, nie więcej jednak niż 2000 zł,

2) osiągniętym z tytułu wykonywania prac na podstawie umów zlecenia lub umów o dzieło dochody nie przekraczające przeciętnie miesięcznie w poszczególnych kwartałach danego roku kalendarzowego kwoty stanowiącej jedną trzecią podstawy wymiaru pobieranej renty, nie więcej jednak niż 2000 zł.

2. W razie równoczesnego wykonywania przez rencistę zatrudnienia oraz pracy na podstawie umowy zlecenia lub umowy o dzieło, zarobek o którym mowa w ust. 1 pkt 1, oraz dochód, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, nie mogą przekraczać kwot określonych w tych punktach, a ponadto łącznie nie mogą przekraczać miesięcznie kwoty stanowiącej połowę podstawy pobieranej renty, nie więcej jednak niż 3000 zł.

3. Rencistów osiągniętych zarobki lub dochody nie powodujące zawieszenia prawa do renty w myśl ust. 1 i 2 traktuje się w zakresie uprawnień do świadczeń rentowych na równi z osobami nie zatrudnionymi lub nie posiadającymi dochodów z innych źródeł.

§ 3b. Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac może w wypadkach uzasadnionych potrzebami gospodarki narodowej ustalić rodzaje zatrudnień, które mogą wykonywać renciści przez okres kilku mie-

sięcy w ciągu roku i pobierać rentę mimo osiągnięcia pełnych zarobków przysługujących na zajmowanych przez nich stanowiskach pracy.”;

- 2) w § 6 ust. 2 wyrazy „Lekarzom i lekarzom dentystom” zastępuje się wyrazami „Lekarzom, lekarzom dentystom, magistrów farmacji, prowizorom farmacji i aptekarzom aprobowanym”.

§ 2. Zobowiązuje się Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw jednolitego tekstu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 6 maja 1958 r. w spr-

wie zawieszania prawa do renty oraz zasad wypłacania inwalidzkiej renty wyrównawczej (Dz. U. Nr 26, poz. 111) z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów prawnych ogłoszonych przed wydaniem jednolitego tekstu oraz z zastosowaniem ciągłej numeracji paragrafów, ustępów i punktów.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

177

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 29 czerwca 1966 r.

w sprawie warunków wymaganych przy transporcie wodnym śródlądowym substancji trujących.

Na podstawie art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 21 maja 1963 r. o substancjach trujących (Dz. U. Nr 22, poz. 116) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się przy transporcie wodnym śródlądowym substancji trujących wymienionych w wykazach trucizn i środków szkodliwych, ustalonych przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej na podstawie art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 21 maja 1963 r. o substancjach trujących (Dz. U. Nr 22, poz. 116).

2. Przez transport wodny śródlądowy rozumie się załadunek, wyładunek, przewóz tych substancji statkami żeglugi śródlądowej oraz składowanie ich w portach rzecznych.

§ 2. 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się odpowiednio do transportu substancji trujących statkami morskimi, znajdującymi się na śródlądowych drogach wodnych, jeżeli przepisy dotyczące przewozu materiałów niebezpiecznych statkami morskimi nie stanowią inaczej.

2. Przepisy rozporządzenia stosuje się odpowiednio do transportu substancji trujących statkami państw obcych, znajdującymi się na polskich śródlądowych drogach wodnych.

3. W czasie pobytu statku polskiego w zagranicznych portach lub na obcych śródlądowych drogach wodnych stosuje się przepisy niniejszego rozporządzenia, jeżeli przepisy miejscowe nie stanowią inaczej.

§ 3. Przewożenie substancji trujących na statkach pasażerskich jest zabronione.

§ 4. Statki przewożące substancje trujące nie mogą przewozić jednocześnie środków spożywczych, paszy ani karmy przeznaczonej dla zwierząt.

§ 5. 1. Osoby zatrudnione przy transporcie wodnym śródlądowym substancji trujących powinny znać właściwości substancji trujących i przestrzegać instrukcji i wskazówek w zakresie właściwego obchodzenia się z takimi substancjami oraz znać zasady udzielania pierwszej pomocy w razie przypadkowego zatrucia.

2. Nadawca ładunku powinien w terminie 7 dni przed wysyłką towaru dostarczyć przewoźnikowi dane dotyczące szczególnych właściwości substancji trującej, środków przeciwdziałających oraz instrukcje i wskazówki wymienione w ust. 1.

3. Osoby zatrudnione przy transporcie wodnym śródlądowym substancji trujących powinny być zaznajomione

z przepisami niniejszego rozporządzenia oraz z instrukcjami i wskazówkami wymienionymi w ust. 1.

§ 6. 1. Opakowania i oznaczenia substancji trujących powinny odpowiadać przepisom art. 3 ustawy o substancjach trujących oraz innym przepisom obowiązującym w tym zakresie.

2. Obowiązek dostarczenia substancji trujących do transportu wodnego śródlądowego w prawidłowych i należyście oznaczonych opakowaniach ciąży na nadawcy.

§ 7. 1. Nadawca obowiązany jest dołączyć do dokumentów przewozowych oświadczenie stwierdzające, że ładunek substancji trujących powierzonych do transportu na śródlądowych drogach wodnych jest właściwie opakowany i oznaczony oraz znajduje się w stanie odpowiednim do transportu.

2. Jeżeli substancje trujące są ładowane na polski statek żeglugi śródlądowej za granicą, kierownik statku obowiązany jest zażądać od nadawcy oświadczenia określonego w ust. 1 lub pisemnej opinii rzeczoznawcy, stwierdzającej, że ładunek substancji trującej jest prawidłowo przygotowany do transportu.

3. Na dokumentach przewozowych powinien być umieszczony, zależnie od rodzaju przewożonej substancji, napis „trucizna” albo „środek szkodliwy”, podkreślony czerwoną linią.

§ 8. 1. Załadunek i wyładunek substancji trujących powinien być dokonywany w miejscach i warunkach, w których nie zachodzi możliwość zetknięcia się tych substancji z innymi artykułami, a w szczególności ze środkami spożywczymi lub paszą albo karmą przeznaczoną dla zwierząt.

2. Miejsce załadunku i wyładunku substancji trujących powinno być oznakowane tablicami i ogrodzone w sposób widoczny, w celu wskazania na niebezpieczeństwo związane z manipulowaniem substancjami trującymi. Nadzór nad załadunkiem i wyładunkiem substancji trujących powinien sprawować pracownik wyznaczony specjalnie do tego celu przez przewoźnika.

§ 9. 1. Substancje trujące powinny być tak załadowane na statek, aby skutek ruchu lub przechylenia się statku nie przesunęły się, a ich opakowanie nie ulegało uszkodzeniu.

2. Substancje trujące załadowane na statek powinny być odgródzone od innych ładunków szczelną przegrodą w celu niedopuszczenia do stykania się tych substancji z in-